

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Dorotheo clarißimo. 175.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

pertas, ei qui forti ac strenuo animo eam perferre nouit. Bona gloria, ei qui ad laborantium & oppressorum subsidium atque defensionem ea utitur. Bona item ignominia ei, qui philosophari in animu induxit. Bonum imperium ei, qui, ut æquum est, imperat, nec quicquam ex imperio ad inferiores iniuria afficiendos assumit. Bonu denique robur ei, qui ad imbecilliorum opem atque auxiliu illud impedit. Quam obrem ne res ipsas, quæ & virtutis & vitij instrumenta esse queunt, sed animi nostri institutum, quod ob incredibilem quandam segnitiam etiam armorum pulchritudinem & elegantiam contumelia afficit, incufemus.

Eidem. 173.

Tempus partim iam auolauit: partim, cum adesse videatur, latet: partim, cum adhuc expectatur, præterit. Quemadmodum enim vehemens aquæ impetus certu sui sensum internosci minime sinit (sua quippe celeritate animaduersione eripit:) ad eundem modum, ac fortasse etiam magis, temporis impetus ad finem properans, facile quidem fluit, hominibus autem nihil perspicuum ac fixum ostendens, tanquam infomniorum umbras relinquit.

Eutonio Diacono. 174.

Fac, vir sapiens, probam gratamque mentem, ac firmum animum habcas: atque omnia ea, quæ accidunt, ad gloriam tuam, hostiuque ignominiam redigentur. Id si facere contempseris, cum tuam ipse gloriam delebis, tum lætitiã aduersariis, ac mœrorem necessariis tuis accerses.

Dorotheo clarissimo. 175.

Sunt homines, qui ob ingenij tarditate causarum iura consequi nequeunt. Sunt rursus, qui pro ingenij quidem celeritate

γενναίας φέρειν ἔπιταμύω. καλή ἔῃ δόξα τῶ εἰς ἀρετὰς τῆς καταπονεύσαν αὐτῆ γρομύω. καλή ἔῃ ἀδοξία τῶ φιλοσοφῆν ἰρημύω. καλή ἔῃ ἡ ἀρχὴ τῶ χεῖ τὸ δύναιον ἀρχοπ, ἔῃ μὴδὲν ἐκ τῶ ἀρχῆς εἰς τὸ πῶς ἐπιδεδεσῆρος ἀδικεῖν. ἀρετὸν λαμβάνοπι. καλή ἔῃ ἡ ῥάμη τῶ εἰς ἀπάλημ τῆς ἀσθενεσῆρον αὐτῶ διαπακῶπι. μὴ τὰ σφάγματα πιγάρου ἀπώμεθα, ὄργανα ἀρετῆς ἔ κακίας διωάμεθα εἶναι, ἀλλὰ τῶ εἰαυτῆς ἀρετῆρον, ἢ δι' ἄλλο ἀμύσαν ῥαθυμίας, ἔ τῆς ὀπλων τὸ κάλλος ἐξυβείζουσαν.

Τῶ αὐτῶ. ρογ.

Τῶ γρομύω τὸ μὴ ἀπέστη, τὸ δὲ παρῆμαι δοκοῦ, λαυάμεν, τὸ δὲ μέλλον ἐπὶ ἀρετῆς ἀμύσαν παρέρχεται. κατὰ τῶ γὰρ ἕδατος σφοδρὰ ῥύμη, πῶ ἀκρίβῃ ἀμύσαν εἰαυτῆς αὐ συγχαρῆ ἀμύσαν ἀμύσαν. ἀρετῆρον γὰρ τῶ οὐτύπη πῶ κατανόησι, ἔπα, τὰ χα δὲ πῶ ἢ τῶ γρομύω ὀρμῆ εἰς τέλος ἐπιγρομύω. ῥαδίας μὴ διεξέρχεται, τοῖς δ' ἀνθρώποις τῶ εἰδὲν ἕδὲ πῶ γον δ' εἰζασα, ἄσπερ ὄνειραν οἰκίας κατὰ λιμπάνει.

Εὐτονίω Διάκονῶ. ροδ.

Εχε, ἄσπερ, πῶ γνώμην εὐνοάμενα, ἔ πῶ φυγῶν ἐρῶ μύμη, ἔπῃ πάντα τὰ συμπίπτοντα εἰς πῶ οἰῶ εὐδοκίμωσι, ἔπῃ πῶ τῆς ἐχθρῶν ἀμύμη ἀρετῆς ἀμύμη. εἰ δ' ὀλιγωρήσῃς, ἀμύμη μὴ πῶ σαυτῆ κλέος, πανήγυρι δὲ τοῖς ἑαυτοῖς, ἔ λῦπην τοῖς ἑπιτηδεῖοις ἀρετῆς ἀμύμη.

Δωροθέω λαμωσῆτάτῶ. ροε.

Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὴ ἀμύμη βραδυτῆτα τῶ οἰῶ ἐφικνοῦται τῶ δὲ ἀμύμη οἱ δὲ δι' ὀξύτητά μὴ ἐφικνοῦται. ἀμύμη δὲ φιλο-

διφιλοζυμμάται κατηλεύουσιν, χρευσά
 σπασπιότες τῶν ἄλλων, καὶ τὸν τῆς
 δικαιοσύνης ζυγὸν λίμματα ὡδυσσα-
 λεύοντες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἀδιδίχμοι καὶ
 κεία καὶ φέβω ἀφθείροντες τῶν
 χρεῶν ποιητοῦ τὸν κριτικὸν ἔσσωπὸν
 εἶναι ἢ ἀδέκασον, καὶ χρεμμάτων καὶ
 ἀδιδόσκα καὶ καλακείας καὶ φέβω κρείττο-
 να. εἰ γὰρ ὁποτέρω τῶν παθῶν τῶν
 χειροθεῖν, τὸ πᾶν ἀφθέρει. εἰ τοίνυν
 τὸ μὲν εὐρεῖν τὸ δέχον ἔργον, τὸ δὲ μὴ
 ἀφθέραι εὐρόνια ἐργωδέστερον, ἢ χρεῶν
 ἐπιρρίπτειν πρὸς ἑαυτὸν τῶν κρίνειν. εἰ
 δὲ Ζώσιμος, ὡς γέγραπται, καὶ βρο-
 δὸς ὢν, καὶ χρεμμάτων, εἰ καὶ πῖς ἔτε-
 ρος, ἐργασῆς, εἰ τὸν ἐπιρρίπτει εἰς τὸ
 τοῖς ἀμφισβητῆσι διχάζειν. καὶ τοῖ
 ἄλλοι τὸ πεπρακέναι τὸ δέχον φασθε-
 θεία, καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀμφισβη-
 ταῶν καταγνωθεῖς, καὶ ὡδυσ-
 πάντων πολλὰς καταβουθεῖς, μὴ
 θαυμάσιος. εἰ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων πα-
 θῶν κεκρατηκῶς, τέτρω ἠήτο τὰ χρε-
 ῶν πρὸς εὐλότως εθαύμασεν. εἰ δὲ, ὡς φησὶ,
 πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις παθεσι χρεακρα-
 τος ἠήθηθεῖς, καὶ τέτρω ἑάλω. ἢ χρεῶν
 θαυμάσιος.

Ἰσιδώρῳ Διάκονῳ. ροσ.

Ἐλατος μὲν τῶν Ἰσπολιαν, ὡς ἔπος
 εἶπεν, μίαν Ἰσπολιαν χρεῶν, τῶν
 τῶν ἐριθμισεν. ὁ δὲ Παῦλος, ὡς περ
 Ἰσπολιαν γεωργός, πᾶσαι χρεῶν ἐπέ-
 φημε τῶν οἰκιστῶν, καὶ εἰς αὐτὰς
 ἐφοίτηται τῆς γῆς τὰς ἐχαπῆς, καὶ
 τοῖς ἀκκοῦται ρυθμίζων, καὶ τοῖς
 ἀκκοῦται ἀπαίρειν τὸ θεῖον κήρυγμα-
 τὸν ὁμοίως μὲν καὶ γυναικας ἠκολύ-
 θηαι, ἢ παρδοποιίας, ἢ δὲ συμβιώσεως
 ἔτεκε, ἀλλ' οὐ τῶν οἰκείων χορηγῶ-
 σα καὶ πρέφουσα τοῖς τῆς αὐτημο-
 σαῖας κήρυκας. τέτρω δὲ ἀκολυθῶσαι,
 ἢ ἐπετραπίσαι, οὔτε ἠδωθήσαν
 εἰς αὐτὰ, ὡς ἔφην, πρέφουσι τῆς γῆς
 τὰ πέρατα. καὶ τί θαυμάσιος, εἰ τὸ
 γεωργεῖν ἀπελείφθη γένος, ὁ πᾶσι

consequuntur, verum ob pecuniæ studiū
 caupaunariam exercent, aut calculum
 suum prodentes, ac iustitiæ lancem mune-
 ribus labefactâtes. Sunt denique, qui cum
 pudore, blanditiisque ac terrore corrup-
 punt. Quocirca iudicem opus est, & saga-
 cem, & integrum esse, pudoréque ac blâ-
 ditiis & metu superiorem. Nam cuius ho-
 rum affectuum succumbat, totam iudicij
 religionē obreret. Cùm igitur & ius inue-
 nire difficile sit, & cùm inueneris, minimè
 labefactare difficilium, non est cuiquam
 committendum, ut iudicis manus arripiat.
 Quod si Zosimus, ut ad me scripsisti, cùm
 & tardi ingenij sit, & pecuniarū, ut si quis-
 quā alius, cupiditate flagret, id sibi temerè
 assumit, ut disceptantibus ius dicat (tameñ
 ius pretio addictū habuisse deprehensus,
 & ab iis ipsis, inter quos controuersia erat,
 improbat, & ab omnibus per sepe cla-
 moribus exagitatus) ne tibi mirum istud
 videatur. Nam si aliis vitiis victis & profli-
 gatis huic vni cessasset, esset fortasse quam-
 obrem quisquam miraretur. Cùm autem,
 ut abs te dictū est, à turpissimis quibusque
 vitiis facile superatus, hoc quoque teneat-
 ur, minimè mirum id videri debet.

Isidoro Diacono. 176.

Apostolorum vnusquisque, ut ira dicā,
 regionem vnā nactus, eam optimis mo-
 ribus informauit. Ac Paulus, tanquam pē-
 natus agricola, vniuersum penè orbem
 peragrauit, atque extremos vsque terræ
 angulos grassatus est, cum auditores suos
 optimis legibus instituens, tum iis etiam,
 quibus eum audire minimè contigit, diui-
 nam doctrinam inferens. Quocirca illos
 quidem mulieres etiam comitabantur, nō
 ut liberos procrearent, aut vnā cum ipsis
 vitæ consuetudinem haberent, verum ut
 ex suis facultatibus subministratet, ac pau-
 pertatis præcones aletet: hunc autem, qui
 ad ipsos vsque terræ fines currebat, sequi
 nec permittæ sunt, nec potuerunt. Quid
 verò mirum fœminas relictas fuisse, cùm

P p iij